

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 186/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Elektrovod Slovakia, s. r. o., Bytčická 4, Žilina, zastúpenej advokátkou JUDr. Ing. Zuzanou Kvakovou, J. M. Geromettu 1, Žilina, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 5 Zmluvy o Európskej únii rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžfk 6/2017 zo 6. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Elektrovod Slovakia, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Elektrovod Slovakia, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“ alebo v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenia svojich

základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj „základného práva podľa čl. 2 ods. 2“ ústavy a práva podľa čl. 5 Zmluvy o Európskej únii (ďalej len „zmluva“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžfk 6/2017 zo 6. februára 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v právnom postavení žalobkyne bola účastníčkou konania o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 20 S 27/2016 z 8. novembra 2016 vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 29655/2016 z 13. januára 2016.

3. V sťažnosti sťažovateľka, podrobne poukazujúc na skutkový stav veci a priebeh správneho a následne aj súdneho konania, uvádza, že „*správca dane vykonal u sťažovateľa daňovú kontrolu... za zdaňovacie obdobie apríl 2014. o výsledku ktorej vyhotovil Protokol z daňovej kontroly...*

Následne správca dane vydal vo vyrubovacom konaní po daňovej kontrole dňa 24.09.2015 rozhodnutie Daňového úradu Žilina č. 1461131/2015 zo dňa 24.09.2015, ktorým podľa § 68 ods. 6 Daňového poriadku správca dane sťažovateľovi určil rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 14 693,42 EUR za zdaňovacie obdobie apríl 2014... z dôvodu porušenia § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH tým, že si sťažovateľ údajne neoprávnene uplatnil odpočítanie dane z faktúr č. 1400076 zo dňa 11.04.2014 a č. 1400097 zo dňa 30.04.2014 za dodanie tovaru - zinku SHG Z od dodávateľa LABET, s.r.o.

Voči uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ dňa 30.10.2015 odvolanie, kde namietal hlavne nesprávne aplikovaný výklad príslušných ustanovení o dôkaznom bremene daňového subjektu a poukazoval na skutočnosť, že predložil dostatok dôkazov, nad rámec povinnosti stanovenej v § 49 ods. 1. ods. 2 písm. a) v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH. ktoré by zakladalo hmotnoprávny nárok na odpočítanie dane.

Finančné riaditeľstvo... rozhodnutím č. 29655/2016 zo dňa 13.01.2016 odvolanie zamietlo a prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdilo.“.

4. Podľa názoru sťažovateľky napadnuté rozhodnutie, ktorým najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu sp. zn. 20 S 27/2016 z 8. novembra 2016, je nepreskúmateľné, keďže nedáva odpovede na podstatu a obsah námietok predostretých zo strany sťažovateľky v priebehu správneho aj súdneho konania.

5. Argumentujúc rozhodovacou praxou ústavného súdu, najvyššieho súdu a Súdneho dvora Európskej únie, sťažovateľka následne formuluje nosné sťažnostné námietky, ktoré v zhode s jej námietkami predostretými v rámci správneho a súdneho konania spočívajú v tom, že v jej prípade došlo k *„ústavne nekonformnému výkladu ust. § 24 ods. 1 daňového poriadku, teda jeho nezákonného a extenzívneho výkladu údajného dôkazného bremena sťažovateľa v kontexte vykonaného dôkazu... u obchodnej spoločnosti LABTE, s. r. o.“*

- nezákonnosti vykonaných dôkazov, nesprávnosti vykonania dokazovania a jeho následného vyhodnotenia, ktoré by preukázali *„vedomosť sťažovateľa o existencii podvodu na predchádzajúcich alebo nasledujúcich stupňoch distribučného reťazca“*,

- nesprávnosti postupu správcu dane, ktorý sa riadne nevysporiadal s jej argumentmi a *„objektívne žiadnym dôkazom nepreukázal zneužitie práva sťažovateľom ako aj porušenie ustanovení zákona o DPH a z tohto dôvodu, teda v zmysle ustálenej judikatúry SDEÚ nedošlo k splneniu nevyhnutných podmienok pre obmedzenie základného práva na odpočet DPH na vstupe“*.

6. S ohľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktoré následne zruší, vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a prizná jej úhradu trov konania.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

10. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti a z jej obsahu a príloh zistil, že sťažnosť sťažovateľky treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

11. V nadväznosti na namietané porušenie základných práv sťažovateľky zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorého sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť aj taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných

ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

13. Ústavný súd argumentáciu najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí nepovažuje za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú a vo svetle všetkých konkrétnych skutočností, na ktoré sťažovateľka v sťažnosti poukázala (pozri tiež body 4 a 5), sa nejaví táto argumentácia ani ako ústavne neudržateľná a sťažovateľka iba opätovne pokračuje v argumentácii, ktorú predniesla v správnom a súdnom konaní pred všeobecnými súdmi.

14. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd po oboznámení prvostupňového rozhodnutia, odvolacej argumentácie sťažovateľky a stanoviska žalovaného (s. 1 až 9) ako kasačný súd preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a dospel k záveru, že nie je dôvodná podľa § 461 Správneho súdneho poriadku.

15. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Správneho súdneho poriadku, ako aj zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov platné v relevantnom čase a podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval správne, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je vecne správne a náležite odôvodnené, a ústavný súd tak nemá za potrebu už bližšie citovať z tohto rozhodnutia a jeho záverov na s. 10 až s. 20, pretože jeho obsah sťažovateľka dobre pozná.

16. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu (a v jeho rozsahu tiež prvostupňové rozhodnutie krajského súdu, keďže bolo potvrdené odvolacím súdom – k sťažnosti bolo tiež pripojené, pozn.) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení už uvedených všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

17. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o ďalšom opravnom prostriedku sťažovateľky a najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov nemôže zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

18. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Sťažovateľka súčasne namietala porušenie svojho „základného práva podľa čl. 2 ods. 2 ústavy“ namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu, avšak uvedený článok nepredstavuje základné právo a slobodu upravené ústavou, ale tento článok patrí iba medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty, ktoré nie je možné samostatne aplikovať, a teda ani namietat ich porušenie v konaniach o porušení individuálneho základného práva alebo slobody fyzickej alebo právnickej osoby prostredníctvom a na základe sťažnosti pred ústavným súdom.

20. V posudzovanej veci nielenže nebolo zistené porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie označeným rozhodnutím najvyššieho súdu (bod 18), ale nemohlo dôjsť ani k porušeniu tohto čl. ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 zmluvy.

21. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti (body 19 a 20) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

22. Nad rámec ústavný súd k tomu uvádza, že nedostatkom disponovalo aj splnomocnenie pre zastupovanie sťažovateľky advokátkou, keďže v ňom nie je špecifikované konanie, ktorého sa vec týka (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2018